

Arrest

nr. 135 113 van 16 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 5 augustus 2014 (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 september 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat Mr. F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat DEMUYNCK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, van Kosovaarse nationaliteit, dient op 6 februari 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgisch onderdaan, met name in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. Op 5 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een

beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, die op 7 augustus ter kennis worden gebracht aan de verzoeker. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.02.2014 werd ingediend door:

Naam: R. (...)

Voornaam: A. (...)

Nationaliteit: Kosovoaar

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: 86.09.30-517.64

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aarden regelmatigheid (...)'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiche voor augustus 2013 (EW Belgium NV) en loonfiche voor oktober 2013 (Steps Belgium NV): uit het administratieve dossier blijkt dat beide tewerkstellingen inmiddels beëindigd zijn*
- diverse loonfiches vanaf september 2013; kortlopende arbeidsovereenkomst dd. 28.04.2014: uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon in de periode september 2013-april 2014 op onregelmatige basis tewerkgesteld was via uitzendarbeid*

Uit de voorgelegde documenten, aangevuld met bijkomende gegevens uit het administratieve dossier, blijkt dat de referentiepersoon in de afgelopen 12 maanden onderbroken tewerkgesteld was bij verschillende werkgevers. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dan ook dat de tewerkstelling van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig is. Met de voorgelegde documenten is derhalve niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel haalt de verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“aangezien de bestreden beslissing enerzijds voorhoudt dat de Belgische echtgenote van verzoeker niet afdoende aantoonde over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken;

aangezien uit art. 40 bis, §4 Vw. volgt dat stabiele en regelmatige bestaansmiddelen noodzakelijk zijn ‘om te voorkomen dat verzoeker tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk’;

dat echter verzoeker, dewelke reeds sinds medio juni 2013 ononderbroken in België verblijft, tot op heden NOOIT ten laste is gevallen van het sociale bijstandstelsel en hij ook niet die intentie heeft!

dat overigens de bestreden beslissing terzake géén enkel tegenbewijs- en of indicatie vermeldt;

aangezien voorts uit art. 40 bis, §4 Vw. volgt dat ‘in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie’;

dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat dit in casu gebeurd is;

dat immers echter de Belgische echtgenote van verzoeker medio 2013 afstudeerde en pas al dan op de arbeidsmarkt kwam op een ogenblik van economische laagconjunctuur doch desalniettemin regelmatig heeft kunnen werken in dienstverband!;

dat voorts de bestreden beslissing géén rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker en zijn echtgenote konden (en nog steeds kunnen) inwonen bij de schoonouders van verzoekers en aldus terzake géén woonlasten hebben!;

aangezien voorts de bestreden beslissing géén rekening houdt met de inspanningen, dewelke door verzoeker zelf worden geleverd om zo snel als mogelijk eigen inkomsten uit tewerkstelling te kunnen bekomen;

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloot is;

dat volledigheidshalve en voor zoveel als nodig dient opgemerkt dat de Belgische echtgenote van verzoeker thans zwanger is van hun eerste kind (zie stuk 2) en dat verzoeker zijn inburgeringsprogramma is gestart (zie stuk 3);

./..

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 05.08.14 dan ook niet alleen artikel 40bis & ter Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

dat – volledigheidshalve en voor zoveel als nodig - dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten daar dit gebaseerd is op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden”

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker ter staving van de vereiste bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon volgende documenten voorlegde:

- Loonfiches voor de volgende gewerkte dagen/periodes: 24-30 juni 2013, 1-7 juli 2013, 1-31 augustus 2013, 16-22 september 2013, 1-31 oktober 2013, 4-10 november 2013, 11-17 november 2013, 16-22 december 2013, 27-31 januari 2014, 1-2 februari 2014, 13-14 februari 2014;

- 3 contracten “uitzendarbeid bediende” d.d. 26 april, 28 april en 29 april 2014

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag afwijst om volgende redenen:

“Uit de voorgelegde documenten, aangevuld met bijkomende gegevens uit het administratieve dossier, blijkt dat de referentiepersoon in de afgelopen 12 maanden onderbroken tewerkgesteld was bij verschillende werkgevers. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dan ook dat de tewerkstelling van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig is. Met de voorgelegde documenten is derhalve niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

2.6. Verzoeker betoogt dat uit artikel 40 bis, § 4 van de vreemdelingenwet volgt dat “stabiele en regelmatige bestaansmiddelen” noodzakelijk zijn “om te voorkomen dat verzoeker tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk”, maar dat hij sinds zijn verblijf in juni 2013 in België echter nooit ten laste is gevallen van het sociale bijstandsstelsel, dat hij ook niet die intentie heeft en dat in de bestreden beslissing dienaangaande geen enkel “tegenbewijs- en of indicatie” vermeld

wordt. De verzoeker haalt tevens aan dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen door de gemachtigde geen rekening werd gehouden met “*de persoonlijke situatie van de burger van de Unie*”, zoals bepaald in artikel 40bis, § 4 van de vreemdelingenwet. Hij stelt in dit verband dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zijn Belgische echtgenote op de arbeidsmarkt kwam op een ogenblik van “*economische laag conjunctuur*”, dat evenmin rekening werd gehouden met het gegeven dat hij met zijn echtgenote nog steeds bij zijn schoonouders inwoont en dat zij dus geen woonlasten hebben en dat de door hem geleverde inspanningen om zo snel mogelijk eigen inkomsten te verwerven net zo min in acht werden genomen.

2.7. De Raad wenst er in de eerste plaats op te wijzen dat de bestreden beslissing, zoals reeds werd opgemerkt, gesteund is op artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat uit § 1 van artikel 40bis, in samenlezing met § 4 van voormeld artikel, blijkt dat de door de verzoeker geviseerde bepaling, met name artikel 40bis, § 4 van de vreemdelingenwet, slechts van toepassing is op familieleden van een burger van de Unie, hetgeen *in casu* niet het geval is, nu de verzoeker een verblijfsrecht heeft aangevraagd in de hoedanigheid van familielid van een Belgisch onderdaan. De verwijzing in het verzoekschrift naar artikel 40bis, § 4 van de vreemdelingenwet mist feitelijke grondslag en is dan ook niet dienstig.

De Raad stelt vervolgens vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker heden niet beschikt over de vereiste bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet omdat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de tewerkstelling van de referentiepersoon, zijn Belgische echtgenote, niet stabiel en regelmatig is, nu blijkt dat zij in de afgelopen 12 maanden onderbroken tewerkgesteld was bij verschillende werkgevers. Voormeld gegeven en de daaruit afgeleide conclusie dat de tewerkstelling van de referentiepersoon heden noch stabiel noch regelmatig is, wordt door middel van bovenstaand betoog niet betwist.

De argumenten dat de verzoeker nooit ten laste is gevallen/niet de intentie heeft om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, dat zijn echtgenote op de arbeidsmarkt kwam op het moment van een laagconjunctuur, dat zij geen woonlasten hebben en dat hij inspanningen levert om zo snel mogelijk een eigen inkomen te verwerven, doen geen afbreuk aan de door de gemachtigde gedane vaststelling dat niet werd voldaan aan de voorwaarden bepaald in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, volgens dewelke de Belgische onderdaan bij een aanvraag gezinshereniging moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, waarbij, in het kader van deze beoordeling, onder meer rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van deze bestaansmiddelen.

2.8. Waar de verzoeker er nog op wijst dat zijn Belgische echtgenote zwanger is/was (stuk 2 bij verzoekschrift) en dat hij gestart is met een inburgeringsprogramma (stuk 3 bij verzoekschrift), stelt de Raad, - daargelaten de vaststelling dat de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens of stukken die dateren van na de bestreden beslissing of die na de bestreden beslissing worden voorgelegd (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395) – vast dat het feit dat verzoeker kan bewijzen dat zijn Belgische echtgenote zwanger is of ondertussen is bevallen van een kind en dat hij met een inburgeringscursus is gestart, op geen enkele wijze afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.9. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat de verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze zijn verblijfsrecht heeft geweigerd om reden dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgisch onderdaan.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 40bis van de vreemdelingenwet noch van artikel 40ter van voormelde wet wordt aangenomen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enige middel is ongegrond en kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

M. MAES